

Nathalie Somers

Lányok regénye

4.

*Vakáció,
szívfajdalom,
Irish love!*

*fine
selection*

Nathalie Somers

Lányok regénye^{4.}

*Vakáció, szívfájdalom,
Irish love!*

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Az én Irish love-omnak.

Prológuş

A SZÍVE TOMPÁN DÜBÖRGÖTT A MELLKASÁBAN. Úgy érezte, mintha órák óta futna. Az erdő nem akart véget érni, de nem mert hátrafordulni. Ott lehetnek, valahol nem messze mögötte. Megcsúszott, az utolsó pillanatban kapaszkodott meg egy alacsony faágban. Az orráig sem látott. Ha legalább a hold fénye keresztültörne a felhőkön! Ha legalább elállna ez az átkozott eső! Ha legalább... Annyi minden szeretett volna változtatni, annyi hibát helyrehozni, annyi ostobaságot elkerülni! A fürtjei beleakadtak egy bokor szúrós töviseibe. Felsikoltott a fájdalomtól. A bozót nem eresztette, vissza kellett lépnie, hogy kiszabadítsa magát. A vadul csapkodó esőben nem lehetett látni, hol tartanak az üldözői. Azzal nyugtatta magát, hogy ez szűkségképpen fordítva is igaz. Türelmetlenül próbálta kiszabadítani a haját, de rá kellett jönnie, minél jobban cibálja, annál jobban belegabalyodik a tüskés gallyakba. Végső kétségbeesésében nagyot rántott rajta, és a nyelvébe harapott, nehogy megint felsikítson. Az éles fájdalom ellenére megkönnyebbült: lehet, hogy néhány hajszála odaveszett, de legalább kiszabadult. A kényszermegállás közben a vállá fölött egy picit hátrapillantott, és bár szinte koromsötét volt, úgy sejtette, sikerült leráznia őket. Nem engedhette azonban, hogy túlságosan eluralkodjon rajta a megkönnyebbülés, távolról sem menekült még meg! Zihálva nézett körül, tekintete megpróbált áthatolni a sűrű esőfüggönyön. Egy méterrel odébb az erdő már teljes sötétségbe

veszett. Merrefelé induljon, hogy kijusson? Már-már ismét úrrá lett rajta a kétségbeesés, amikor mintha motor zúgását vélte volna hallani. Igen, csakugyan az volt! És közeledett. Akkor tehát egészen közel lehet az úthoz. A feltevése be is igazolódott, amikor a fák mögött reflektorok fényét vette észre. A jármű már egészen közel járt, de biztosra vette, ha siet, időben odaér. Fáradságáról megfeledkezve előrelendült. Teljes erőből futott, s közben segítségért kiabált, jóllehet meg volt győződve, úgysem hallja meg senki ebben a nyavalyás esőben. Már csak egy méter, és kinn van az úton! Ekkor azonban a szandálja megcsúszott az enyhén emelkedő töltésen. Elvesztette az egyensúlyát, és teljesen hosszában elhasalt. Többször is megpróbált felállni, de a nedves fű korcsolyapályaként csúszott sima cipőtalpa alatt. Egy utolsó erőfeszítéssel épp akkor sikerült félig felemelkednie, amikor az autó egy vonalba ért vele. Már emelte volna a karját, hogy intsen nem is remélt megmentőinek, amikor hirtelen felfigyelt a fényszórók különleges formájára. Azon nyomban újra hasra vágta magát. A jármű elrobogott mellette, senki nem látta meg. Ő viszont felismerte! Az ő kocsijuk volt, kétség nem fér hozzá, és ha nincs ez a fan-tasz-ti-kus szandál, idióta módon a karjaikba vetette volna magát! Erre a gondolatra a szíve fékeveszett vágatába kezdett. A visszamenőleg érzett félelem szinte megbénította, hosszú percekig úgy maradt, hason fekve. Már arra gondolt, soha többé nem is lesz ereje felkelni, amikor tudatosult benne, hogy valami kemény tárgy nyomódik a combjába. A mobilja! A felismerés adta energialökettel elküszott egy fatörzsig, nekivetette a hátát, és elővette a telefont. Hihetetlen! Még térerő is volt itt, az isten háta mögött! Lázasan megnyomott néhány gombot, és türelmetlenül várta, hogy létrejöjjön a kapcsolat. Egy csöngés, kettő, három... felvették! Ahogy meghallotta a barátnője hangját, szétáradt benne a megkönnyebbülés. Meg van

mentve! Meg van mentve! Meg van... Ekkor azonban egy szájalmas kis bippenés hallatszott. A következő pillanatban elsötétült a kijelző.

– Ez nem lehet igaz! Tegnap töltöttem fel! – kiáltott fel csalódottan.

Dühösen dobolt a földön, mielőtt átengedte volna magát a csüggedésnek. Fogalma sem volt arról, hol lehet, egy dologban azonban biztos volt: kilométerekre minden civilizált élettől. És azok, akiknek egyedül esélyük volt, hogy rátaláljanak, minden bizonnyal nem túl kellemes sorsot szánnak neki. Most már nem bírta visszatartani a könnyeit. A gondviselés elfordult tőle. Oda minden remény...

Majdnem
megvan!

1

Szerinted összejön?

Július 4., kedd, 14 óra 20

MAËLLE EGY SZÉPEN FARAGOTT SZÉKEN ÜCSÖRGÖTT Lily szobájának egyik sarkában, és idegesen dobolt az előtte lévő fenyő íróasztal lapján. A szemközti sarokban Mélisande a kézzel varrt patchwork takarón hevert a körmét rágcsálva, s magában azon sopánkodott, hogy minden óvatossága ellenére tönkreteszi a hibátlan manikűrt, amivel tegnap este ajándékozta meg magát. A szoba gazdája a nagy becsben tartott puffján kuporgott, és izgatottan csavargatta egy öreg plüsslefánt ormányát, ami zsenge kora óta hányódott hol itt, hol ott a helyiségben. Egyedül a tarka szőnyegen elnyúló nyurga, fekete hajú lány tűnt furcsán derűsnek ebben a feszültségtől terhes légkörben. Ahogy a hátán feküdt, könyökére támaszkodva, egyik lábát keresztbe vetve a behajlított másikon, és hanyagul rágózott, igencsak elütött a többiektől.

– Szerinted összejön? – fordult Lily nyugtalanul a négyesfogat szőke tagjához.

– Még szép! – vágta rá Maëlle olyan meggyőződéssel, amit korántsem érzett.

– Igazán? Biztos vagy benne? – firtatta Mélisande.

– Mondom, hogy igen!

– Ez esetben megmagyaráznád, miért téveszted össze Lily íróasztalát egy versenyzongorával? Ahogy elnéz téged az ember, lefogadná, hogy Beethoven *Török indulóját* játszod!

– Mozart. A *Török indulót* Mozart írta, nem Beethoven – javította ki ösztönösen a barátnőjét Lily. – És ha Maëlle egy kézzel el tudná játszani, akkor még a drága jó Wolfgang mester is kalapot emelne előtte.

– Jól van már, na! – csattant fel Mélisande. – Ez csak egy kép volt!

– És ha valamihez, hát a képekhez értesz – jegyezte meg ironikusan Maëlle.

– Úgy ám! – felelte Mélisande. – És ha én azt mondom neked, hogy a mai fölsőd csodálatosan illene ahhoz a szűk farmerhez, ami tegnap volt rajtad, akkor mérget vehetsz rá, hogy így is van. Viszont amikor te ígérsz nekünk egy *zse-ni-á-lis* tervet a vakációra, annak a kimenetele igencsak kétes.

Látva, hogy a megszólítottat érzékenyen érinti a fricska, és mindjárt hevesen fog reagálni, Lily gyorsan közbelépett:

– Nem tehet róla. Az ötlete tényleg zseniális, de a többi nem rajta múlik. Kicsit türelmesebbnek kell lennünk. Nemsokára minden eldől.

– Ah, a türelem! Valamennyiünk nagy erénye! – szólt közbe pátozzal Chiara.

Mélisande felegyenesedett, és dühös pillantást lövellt rá.

– Ezt dicséretnek szántad?

– Erény avagy hiba, oly mindegy, lévén, hogy mindannyiunkat egy kalap alá vettem.

Fitos kis orrát ráncolva, Mélisande újra hátradőlt.

– Úgy van, ahogy gondoltam. Szó sincs itt dicséretről!

Miközben Maëlle kuncogni kezdett, a ház földszintjén megszörrent a telefon. Három lány azonnal megmerevedett, míg a negyedik közömbösen nyámmogott tovább a rágógumiján.

Ezúttal Maëlle fordult oda Lilyhez.

– Gondolod, hogy ő az?

A barátnője, aki az előbb felugrott a puffról, és résnyire kinyitotta az ajtót, nem válaszolt rögtön. Amikor az édesanyja végre felvette a kagylót, és beleszólt, hogy „*Hello Maureen! How are you?*”¹, gyorsan visszacsukta, nekivetette a hátát, és azt motyogta:

– Igen, ő!

– Miért csuktad be az ajtót? – förmedt rá Maëlle. – Így semmit nem hallunk!

– Jobb szeretném nem tudni – suttogetta Lily. – Legalábbis nem úgy, hogy megpróbálom kikövetkeztetni. Mert ha esetleg tévednék, irtóra berágnátok rám!

– Dehogyan! Tudod jól, hogy rád sosem tudnánk haragudni – nyugtatta meg kedvesen Mélisande, majd éles pillantást vetve a csapat sportolójára, aki időközben felállt a székéről, maliciózan hozzátette: – Ellenben erősen esélyes, hogy Maëlle-re igen, a csapnivaló tervei miatt!

– Csapnivaló tervek? – fortyant fel az említett. – Az én terveim *sose* csapnivalóak!

– Csakugyan? És amikor azzal hengegtél, hogy szereztél jegyeket a villeurbanne-i kosárcsapat szuper bulijára? Azt te minek nevezted?

– Ööö... én...

Ezt már Chiara sem állhatta szó nélkül:

---

¹ Helló, Maureen! Hogy van?

– Kicsit azért igaza van Mélisande-nak. Azt állítottad, hogy frankón elmehetek magas sarkúban, tutira találok egy csomó lovagot, aki magasságra illik hozzám...

– ...és amikor odaértünk – folytatta Lily, szemlátomást erőlködve, hogy ki ne robbanjon belőle a nevetés –, kiderült, hogy a mesés atléták legmagasabbika is átfér a hónunk alatt!

Erre az emlékre a két másik lány is kuncogni kezdett.

– Igazságtalanok vagytok! – tiltakozott Maëlle. – Nem tehetek róla, ha senki nem szólt, hogy a kölyök- és a serdülőcsapatról van szó.

– Tegyük fel – mondta gyanúsán engedékenyen Mélisande.

Ám a következő pillanatban egyik szemöldökét felvonva újra támadásba lendült:

– És amikor rajtakaptak benneteket, amint éppen ki akartatok lógni? Azt minek nevezed?

– Miről is beszélsz pontosan? – kérdezte gyanakvón a szőke lány.

– Ne mondd nekem, hogy elfelejtetted azt az éjszakát, amikor fülön csíptek a szüleid közvetlenül az után, hogy kimásztatok a szobád ablakán!

– Nem, nem mondom, csak éppen azt nem tudom, hogy te, aki ott se voltál, hogyan emlékezhetsz erre?!

Maëlle gyilkos pillantást vetett Chiara és Lily irányába, akik hirtelenjében felettébb lebilincselőnek találták a lábujjaikat.

– Erre hadd ne válaszoljak! – kacsintott Mélisande a két másik lányra, akik most már tényleg nem bírták visszatartani az ellenállhatatlan nevetést.

A végig sértődött Maëlle lázasan kutatott valami jó replika után, amikor kopogtak az ajtón. A nevetés azonnal abbamaradt. Lily, kezével a kilincsen, nagyot sóhajtott, és miután egy utolsó pillantást

vetett a három másik lányra, lassan kinyitotta az ajtót. Az édesanyja állt a küszöbön, és szélesen mosolygott.

– Nos? – nézett rá kérdően a lánya.

– Nos, *Ireland is waiting for you!*² – felelte az anyukája.

A szobában üdvrivalgás harsant, s mivel mindannyian egyszerre kezdtek beszélni, beletelt egy kis időbe, mire kiderültek a részletek, mire is jutott Berry néni Mrs. Aylwarddal, akinél fiatalkorában au pairként dolgozott.

– Maureen Aylward végigkérdezte az összes ismerősét, akiknél igénybe vehető a *bed and breakfast*, hogy van-e még náluk szabad hely – kezdte a beszámolóját Lily anyukája, amikor némileg helyreállt a nyugalom –, de már mindenhol telt ház volt, és egyébként is csillagászati árak vannak Dublinban...

– De hát akkor... – szólt közbe Lily.

– De hát akkor, amennyiben hagyod, hogy befejezzem, megtudhatod, hogy Maureen két szobát teljesen a rendelkezésedre bocsát a saját otthonában! Amióta a férje meghalt, a gyerekei meg elmentek, üresen áll az a nagy ház, és arra gondolt, hogy örömmel lenne a segítségetekre.

Majd Chiara felé fordulva így folytatta:

– Semmiféle anyagi ellenszolgáltatást nem kér. Csak az ételről kell gondoskodnotok.

Megértve, hogy mit akar ezzel neki üzeni, Chiara, aki már törökülésben gubbasztott, megjegyezte:

– Meg még a repülőjegyről. De még ha nem is így lenne, nem akarom teljesen magára hagyni a nagyapámat. Az idén nyáron még inkább szüksége lesz a segítségre. Egyébként már most lenn kellene

---

² Írország vár titeket!

lennem Provence-ban, ha apám nem ragaszkodott volna hozzá, hogy július elején maradjak Lyonban, és tanuljak.

Berry néniére való tekintettel, megválogatta a szavait, de látszott rajta, mennyire dühíti ez a helyzet.

– Megértem – mondta szelíden Lily anyukája.

Chiara nem merte tőle megkérdezni, hogy az apja álláspontjára gondolt-e, vagy az övére.

– Megmondta, mikor menjünk? – kérdezte Maëlle, akinek az agyában már egymást kergették a gondolatok.

– Nem: akkor mentek, amikor akartok!

– *Great!*³ Így sokkal könnyebb lesz repülőt találni.

Berry néni még válaszolt néhány kérdésükre, majd elindult kifelé.

– Meglátjátok, Írország gyönyörű ország, Dublin pedig csodálatos város. Gyönyörű emlékeket őrzök az ott töltött éveimről. Biztos vagyok benne, hogy felejthetetlen vakációban lesz részetek!

Mielőtt becsukta volna az ajtót, Lily a nyakába ugrott, és megpuszilta.

– Köszönjük, anyuci! Ugye tudod, hogy te egy tökéletes anya vagy?

– Ki kell hogy ábrándítsalak, drágaságom – felelte az édesanyja eltúlzott sajnálkozással. – Rettenetesen irigy vagyok: ha megszabadulhatnék apádtól és a testvéreidtől, én ülnék repülőre!

A lányára kacsintott, aki erre elnevette magát, majd magukra hagyta őket.

– Hogy te micsoda mázlista vagy! – fakadt ki Maëlle. – Az én anyám bezzeg nem viccelődne így! Az ideje egyik felét azzal tölti, hogy megmondja nekem, mit csináljak, vagy mit ne, a másik felét meg azzal, hogy ellenőriz. Annyira le tud fárasztani időnként!

---

³ Remek!

– Ez azért van, mert aggódik érted – vette a védelmébe Lily. – Mégiscsak jó, ha az embernek jelen van az életében az anyukája.

– Beszélj csak a magad nevében! Az enyém *túlságosan* is jelen van.

– Az enyém meg egyáltalán nincs – jegyezte meg lazán Mélisande.

– Nem – helyesbített Chiara –, az enyém az, aki egyáltalán nincs jelen.

Rövid csönd állt be, mindannyian arra gondoltak, hogy a kicsi kora óta árva Chiara mennyire meg volt fosztva az anyai szeretettől. Aztán Maëlle Mélisande-ra szegezte a szemét, és kijelentette:

– El kell ismerni: ilyen idiótának lenni, ez már tehetség.

A barátnője majd felnyársalta a szemével. Dühös volt, irtózatosan dühös. Annál is inkább, mert főként saját magára haragudott. Csakhogy ezt nem volt hajlandó elismerni. Sűrű haját hátradobva ridegen azt mondta:

– Nem értesz te semmit. De egy dolgot azért hadd mondjak neked: néha szívesen cserélnék Chiarával.

A megjegyzése újabb megütközést keltett a barátnőiben. Lily úgy döntött, közbelép, mielőtt még elmérgesedne a helyzet.

– Mi lenne, ha inkább megbeszelnénk az előkészületeket? – javasolta. – Igyekeznünk kell, nincs valami sok időnk. Maëlle, bevállalnád, hogy utánanézel, milyen járatok mennek Dublinba?

A barátnője, megkönnyebbülve, hogy végre témát váltanak, elővette a zsebéből a hiperszuper okostelefonját, és közölte:

– *No problem.* Már nézem is.

Lily, amint látta, hogy nyomkodni kezdi a gombokat, balra fordult, és azt kérdezte:

– És te, Mélisande, mi lenne, ha kifaggatnád az anyukádat a boltokról, nehogy a végén még elszalasszunk valamit!

Mélisande zöld szeme villant egyet, s fellélegezve, hogy ilyen könnyen megússza, lelkesen bólintott.

– Szuper! – nyugtázta Lily, majd végül fekete hajú barátnőjükhöz fordult. – Gyere, Chiara, mi pedig nézzünk körül a neten, milyen látnivalók vannak Dublinban és a környékén. Kizárólag angol nyelvű oldalakra megyünk fel, így elmondhatod majd apukádnak, hogy ráhajtottál a tanulásra – tette hozzá cinkos mosollyal.

Chiara beletörődve a megváltoztathatatlanba, felegyenesedett, és elfogadva Lily feléje nyújtott kezét, feltápáskodott. Bármennyire is frusztrált volt, tudta, hogy figyelmes barátnője minden tőle telhetőt megtesz, hogy jobb kedvre derítse.

Ahogy a három lány elhagyni készült a szobát, Maëlle felnézett a mobiljáról, és ártatlan hangon azt kérdezte:

– Na, még mindig csapnivaló a tervem?

Mélisande rezzenéstelen arccal Maëlle-re emelte smaragdzöld szemét.

– Csapnivaló terv? Ki beszélt itt csapnivaló tervről? – kérdezte csodálkozva.

És barátnői félig kaján, félig elhúlt tekintetétől kísérve, királynői tartással kilépett az ajtón.

2

Lyonban rekedve

Július 8., szombat, 11 óra 30

– NEM, NEM MEHETSZ LE A NAGYAPÁDHOZ A JÖVŐ HÉT VÉGE ELŐTT!
Ezt már számtalanszor megbeszéltük, nem fogom megmásítani a döntésemet. Vettem neked könyveket, hogy felkészülhess az utolsó tanévedre, szeretném, ha használnád is őket.

– De hát épphogy csak befejeződött a tanítás! Szükségem van egy kis szünetre!

– Tekintettel arra, mit műveltél a tanévben, úgy vélem, épp elég szünetben volt részed. Egy jó hosszú, tíz hónapos szünetben!

Chiarát felháborították apja szavai. Kétségbeesésében, amiért nem tudja meggyőzni, hogy nem túl fényes eredményei ellenére ő igenis tanult (vagy legalábbis megpróbált), más irányból indított támadást.

– Gondolj bele, mennyire egyedül érezheti magát Papi a Nagyi nélkül! *Feltétlenül* le kell mennem hozzá! Mit akarsz, hogy boldoguljon egyszerre a barackszedéssel meg az olívaolaj-eladással? És az idén még nehezebb neki, mint máskor! Miért épp most kell megtiltanod, hogy elmenjek?

– Az idén, ha netalántán elfelejtetted volna, érettségizni fogsz.
– Nem csak az érettségi van az életben!
– Márpedig, ha valaki végzős lesz, ne nagyon foglalkozzon mással!
– Oké, nyugi! Le fogom tenni azt a rohadt érettségit! Már elfelejtetted, milyen jól sikerült a franciám? Tizennyolcat kaptam a szóbelin! Fel tudod ezt fogni?! Igazán bízhatnál bennem!

– Igen, és tízzel kevesebbet az írásbelin! Fel tudod ezt fogni? – vágott vissza csúfondárosan az apja. – Szóval a bizalomnak még érnie kell!

– Persze! Neked semmi sem elég! – kelt ki magából Chiara. – Pedig még pluszpontjaim is vannak!

– Idehallgass, ebből elég! Dolgom van, és szeretném, ha te is mennél, és tanulnál!

A fekete hajú lány lángoló arccal sarkon fordult, és miközben ki-viharzott, azt ordította:

– Ha azt hiszed, hogy így rákényszeríthetsz a tanulásra, akkor jobban teszed, ha visszamégy az egyetemre, és felveszed *A serdülőkor pszichológiája* című kurzust!

A szobájába érve tovább fortyogott. Apjának ez a teljességgel képtelen ötlete, hogy ideszögezi Lyonhoz, szinte hisztérikussá tette. Ennek semmi értelme! Kétségkívül hozzászólt már, hogy korlátolt és vaskalapos, de ennyire még sosem volt az! Miért nem létezik egy hivatal, ahol a gyerekek kérvényezhetik, hogy cseréljék le a szüleiket?

Ahogy ketrecbe zárt vadként körbe-körbe járkált a szobájában, a barátnőire gondolt, akik éppen nagy élvezettel készítik elő az írószági útjukat. Elege volt a keserűségekből. Miért van az, hogy az ő élete csak szenvedések és csalódások sora? Egyszer azonban – ezt szentül megfogadta – minden másképp lesz! A színitánodás egy év és a múlt heti előadás sok mindenre megtanította, és bár most még

köd veszi körül, tudja, hogy jönnek majd más reggelek is. Új, nap-sütéses, fényes reggelek... lelkesítő reggelek!

De addig is be van szorulva ide, ebbe a három szoba-konyhás lakásba. Be van szorulva, igen, de a világtól nincs elvágva, ébredt rá hirtelen. Ha neki magának nem sikerült is meggyőző érveket találnia, hogy jobb belátásra bírja az apját, ismer két olyan személyt, akik ezt megtehetik helyette. Mosolyogva vette elő a nadrágja zsebéből a mobilját.

Néhány perccel később másodszor nyomta meg a „hívás befejezése” gombot. A mosoly lehervadt az arcáról, a helyét a teljes értetlenség vette át. Előbb Valérie-t hívta, aki éppen Haitin járt egy civilszervezettel, aztán meg a nagyapját, Provence-ban. Legnagyobb megörökönyödésére mindketten hasonló hegyi beszédet vágtak le neki, mint az apja. Leroskadt az ágyára. Kijátszotta a legértékesebb lapjait – és vesztett.

Ite missa est, ahogy azt a latintanáruk mondogatta. A misének vége. Nincs mit tenni: kénytelen belenyugodni, hogy élete legpocsékabb nyári szünetének néz elébe...

Július 8., szombat, 14 óra 30

Az a kis technológiai csoda, ami Mélisande de Saint-Sevrin mobiljaként szolgált, rezegni kezdett. Ügyes kézzel kinyitotta a hímzett bőrtokot, és az ujját végighúzta az érintőképernyőn. „OK” – olvashatta a választ az anyjának tegnap küldött SMS-ére. Ennél rövidebben már nehéz lett volna válaszolni. Mélisande blazírt arccal vállat vont, és megpróbálta meggyőzni magát, hogy ennek semmi jelentősége, egyedül az számít, hogy e két betű lehetővé teszi neki, hogy mesés

vakációt töltsön a barátnői társaságában. Még sosem járt Írországban, a szülei inkább az egzotikus országokat preferálták, ahol mindig süt a nap. Egyébként, amikor Maëlle előrukkolt ezzel az úti céllal, nem igazán volt elragadtatva az ötlettől. Őt is inkább a fehér homokú strandok vonzották. Az első képek, amik felmerültek benne, egyáltalán nem hozták lázba: mi érdekes lehet egy olyan országban, ahol folyton esik az eső, és a lakosság háromnegyedének lángvörös a haja? Persze, amikor hangot adott ennek a véleményének, a barátnői méltatlankodni kezdtek. Aztán Lily odavonszolta a számítógéphez, hogy megmutassa neki, milyen gyönyörűséges tájak vannak. Csakhogy Mélisande-ot, aki ízig-vérig város lakó, a vidék nem hozta tűzbe. Nem túl nagy sikerrel próbálta leplezni unalmát, amikor Lily rákattintott a „Kultúra és történelem” oldalra. És akkor minden megváltozott. A képernyőn csodálatosan kidolgozott kelta ékszerek jelentek meg, melyek azonnal elbűvölték. Ez az ékszerörökség fantasztikus inspirációs forrásul szolgálhat neki. Bele is vetette magát a kelta kultúra és legendavilág tanulmányozásába, lenyűgöző és felkavaró történeteket ismert meg. És mi mindent fedezhet még fel a helyszínen! Ezek után már a barátnőivel egyetemben ő is alig várta, hogy ott legyen.

– Kölcsönadod az arcpirosítodat?

Mélisande megpördült a székével, és bosszús pillantást vetett a hűgára.

– Mikor fogod fel végre, hogy illene kopognod, mielőtt bejössz?

Pauline fesztelen legyintéssel adta tudtára, hogy az effajta ósdi szokások hidegen hagyják.

– Neked van még a csillámos rózsaszínből?

– Ugyanakkor vettél magadnak, mint én, használd csak szépen a tiédet.

– Az enyém elfogyott – dűnnyögte a kisebbik Saint-Sevrin, és elindult a nővére fürdőszobája felé.

– Stop! – rivallt rá Mélisande. – Ez a te gondod, nem az enyém! És egyébként is: hogy tudtad ilyen gyorsan elhasználni?

– Kísérletezem – közölte fensőbbbségesen Pauline. – Nem szület-
het mindenki olyan sminkfenoménné, mint te.

Mélisande felvonta kifogástalanul szedett szemöldökét, és haj-
hatatlan maradt.

– Mondom, hogy ez a te gondod. Amúgy sem árt, ha hozzászoksz,
hogy egyedül kell boldogulnod, mert augusztusban Írországba uta-
zom.

Húga gyönyörű kékeszöld szeme kikerekedett.

– Augusztusban? Csak nem fogsz egyedül hagyni apáékkal a nya-
raláson?

– Attól tartok, igen! Épp az imént kaptam meg őfensége engedé-
lyét.

Pauline, aki tökéletesen értette a célzást, elhúzta a száját.

– Azt meghiszem – dörmögte. – Még örül is, hogy megszabadul
tőled. Egy gonddal kevesebb! Mesés!

Mélisande nem reagált húga keserű megjegyzésére, csak annyit
mondott vigasztalólag:

– Hallottam, hogy apa a Seychelle-szigetekre készül az idén, azért
az nem olyan szörnyű.

Pauline gúnyosan felvihogott.

– Ha annyira tetszik, gyere te is!

– A te korodban voltam is! Na jó, lehet, hogy nem pont ott, de
valami hasonló helyen.

A húga összekulcsolta a két kezét, úgy könyörgött.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!
GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT
értékes, számozott példánya!

Már rendelhető!
LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,
hogymég értékebb legyen
a példányod!

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

MOST
-18% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!
+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:
[Kérem máris!](#)

– Szépen kérlek, ne hagyj egyedül! A múltkor megint hallottam, hogy veszekednek. Pokol lesz ez a nyaralás!

Mélisande az égnek emelte a szemét, és ingerülten felcsattant:

– Ha rá akarsz beszélni, hogy gondoljam meg magam, ami amúgy eleve veszett fejsze nyele, akkor legalább hihetőbb érveket találj ki: amióta itt élek, *soha* nem hallottam, hogy felemelték volna a hangjukat.

– Hát pont ez az: nem eleget élsz már itt, hol egyik barátnődnél vagy, hol a másikinál. Se látsz, se hallasz!

A nagyobbik felsóhajtott.

– Miért kell mindig túlzásokba esned...

– Te meg miért nem vagy képes semmit se megérteni?!

Aztán könnyekre fakadt.

– Könyörgöm, ne hagyj magamra!

Mélisande azonban kérlelhetetlen volt.

– Mondom, hogy ne fáraszd magad...

Pauline rádöbbsent, hogy minden erőfeszítése hiábavaló. Hirtelen kihúzta magát, és összefonta a mellén a karját.

– Rendben, száz százalékban vettem az üzenetet, köszönöm szépen. És ha így áll a helyzet, majd találok más megoldást.

Mélisande-on borzongás futott végig. Nem szerette, nem bizony, ha a húga ilyen hangot ütött meg. Rendszerint azt jelentette, hogy katasztrófa közeleg.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte kósza nyugtalansággal.

Pauline sejtelmesen elvigyorodott.

– Ó, semmit a világon, drága nővérkém... legalábbis semmi olyat, ami téged érintene, mivel úgysem leszel ott!

Azzal csúfondárosan búcsút intett, és kilibbent a szobából.